

Ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσι τὴν λήξαν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἐγκαίριος ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Β'

Ἐν ἔτος, δύο ἔτη παρήλθον. Ἡ Μαρκελίνα ἐτήρει τὴν θέσιν της. Κερδίζει τῶρα διακόσια πενήκοντα φράγκα κατὰ μῆνα. Εἶνε πλειότερα τῶν ὧσων τῆ ἀπαιτοῦνται ἵνα ζῇ.

Βλέπει συχνὰ τὸν Λουδοβίκον Βαλὸν οὐτινος ἡ θέσις ἐν τῷ καταστήματι μεγεθύνεται ὡσημέραι.

Ἀπὸ δύο ἡτῶν οὐδὲν ἔλαβε χῶραν μεταξύ των. Ὁ Βαλὸν οὐδὲ λέξιν περὶ αἰσθημάτων τῆ ἐξεστόμενον. Ὅτε εὐρίσκεται πρὸ αὐτῆς, ἀποφεύγει τὸ νὰ τὴν ἀτενίζῃ. Εἶνε ψυχρὸς, κατέστη ἀδιάφορος.

Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον διὰ τὴν Μαρκελίαν. Ἄνευ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ Βωφόρτ, ἄνευ τοῦ φλογεροῦ ἔρωτος τοῦ ἀπομείναντος ἐν τῇ καρδίᾳ της, πρὸ πάντων δὲ ἄνευ τῶν τύψεων της διὰ τὸ πένθος ὃ προῦξένησεν εἰς ἐκείνον, θὰ ἦτο σχεδὸν εὐτυχὴς ἐν μέσῳ τῶν τέκνων της.

Ἐνωκίασαν, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς διώρυγος Ἀγίου Διονυσίου, οὐχὶ μακρὰν τοῦ ἐργοστασίου, οἰκίσκον, ὅλως μικρὸν, μὲ δύο ἀκριβῶς δωμάτια. Ζῆ ἐκεῖ, μόνη, ἀποφεύγουσα πᾶσαν σχέσιν, οὐδένα βλέπουσα.

Ἦπάρχει, ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν τῆς οἰκίας, μικρὸν κηπαριον, ἔνθα καλλιεργεῖ ἄνθη.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη της διασκέδασις.

Ἄλλως τε ἡ πλῆξις δὲν προσθάνει νὰ τὴν κυριεύσῃ. Ἐργάζεται δώδεκα ὥρας καθ' ἡμέραν.

Κυριακὴν τινα, ἡμέραν ἀναπαύσεως, ἐκάθητο ἐν τῷ κήπῳ, παρὰ τὴν ὀπίσθεν κιγκλιωτὴν θύραν τὴν βλέπουσαν εἰς δρόμον ἄγοντα πρὸς τὴν διώρυγα.

Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Σοφία παίζουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ τραχήλου της.

Αἶφνης, ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπιφαίνεται ἀνὴρ κατευθυνόμενος βραδέως πρὸς τὸν οἰκίσκον.

Πάραυτα τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶνε ὁ Λουδοβίκος Βαλὸν.

Πλησιαζει καὶ σταματᾷ πρὸ αὐτῆς, χιλιετών μετὰ σεβασμοῦ. Καὶ μένει σιωπηλός, μειδιῶν, ὡσεὶ περιδεής.

Ἡ Μαρκελίνα τὸν ἀτενίζει προσηνῶς, ἐν τῷ βλέμματι της ἀντικατοπτρίζεται ἡ πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνη της. Οὐδέποτε προσέβη εἰς ἐξηγήσεις μετ' αὐτοῦ, ἀφοῦ οὐδέποτε,

ἀπὸ τῆς εἰσόδου της εἰς τὸ κατάστημα ἀντήλλαξαν ὁμιλίαν, τὴν πρῶταν ταύτην, ψιθυρίζει αὐτὴ :

— Δίχως σὰς, κύριε Βαλὸν, θ' ἀπέθνησκον ... Δίχως σὰς, Θεέ μου, τί θ' ἀπεγίνοντο τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδιὰ ;

— Μαρκελίνα, εἶπεν ἐκεῖνος, ἦλθον διὰ νὰ συνομιλήσωμεν περὶ πραγμάτων σοβαρῶν.

— Σὰς ἀκούω, κύριε Βαλὸν.

— Ἀπὸ δύο ἐτῶν κατὰ τὰ ὅποια εἴσθε εἰς τὸ κασάστημα, θὰ παρετηρήσατε ὅτι ἐφαινόμην ὅτι σὰς ἐλησμόνησα. Ἐν τούτοις ἐσκεπτόμην εἰς σὰς καθημερινῶς. Ὅταν σὰς συνήντων, ὄφειλον νὰ συγκεντρῶ ὅλον μου τὸ θάρρος διὰ νὰ μὴ σὰς ὁμολογήσω πόσον ἡ θέα σας μὲ ἐτάραττε, πόσον σὰς ἠγάπων...

— ὦ ! κύριε Βαλὸν, εἶπεν ἐκείνη φρικιῶσα, προβλέπουσα νέαν θλίψιν ἧς αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ ἀφορμὴ, εἶχον ἀπὸ πολλοῦ ἐννοήσει τὸν ἔρωτά σας... ἀλλ' ἤλπιζον ὅτι οὐδέποτε περὶ αὐτοῦ θὰ ἐγίνετο μεταξύ μας λόγος.

— Οὐδὲν θ' ἀκούσητε παρ' ἐμοῦ διὰ τὸ ὅποιον νὰ ἐρυθρίασητε. Ἀπὸ δύο ἐτῶν, σὰς ἔχω μελετήσει καὶ προσέξει, Μαρκελίνα. Ἀπὸ δύο ἐτῶν, ἐπίσης, σὰς παρετήρουν δι' ἄλλων, τὸ ὁμολογῶ, ἵνα εἶμαι βέβαιος, συγχωρησάτέ μοι το, ὅτι ἡ διαγωγὴ σας ἦτο ὁμοία πρὸς ὅτι ἐφαίνετο εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐθεβαιούμην περὶ τούτου προτοῦ προβῶ εἰς τὸ παρὸν διάθεμά μου.

— Δικαίωμα σας ἦτο ν' ἀμφιβαλλήτε.

— Γνωρίζω ἐπίσης πόσον εἴσθε συνετὴ καὶ φρόνιμος. Γνωρίζω πῶς διαγέτε, ἐν ὅποιον μονώσει ζῆτε μὲ τὰ τέκνα σας, τὰ ὅποια εἶνε ὅλη σας ἡ χαρὰ, ὅλη σας ἡ εὐτυχία. Γνωρίζω ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρωσι μῆτερα καλλιτέραν, πλέον τρυφεράν... Γνωρίζω τέλος ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν, ὁ αὐστηρότερος τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν θὰ εὑρίσκε τὸ ἐπιλήψιμον ἐν τῇ διαγωγῇ σας. Ἄ ! ναί, Μαρκελίνα, πολὺ σὰς ἔχω προσέξει, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀδύνατον νὰ εὐρω γυναίκα σεμνοτέραν, σοβαρωτέραν καὶ πλέον μετριόφρονά σου. Καὶ δι' αὐτὸ προσέρχομαι ἐλευθέρως, Μαρκελίνα, διὰ νὰ σὰς εἶπω. Ἐχω, καὶ ἐγὼ, ἐν τέκνον, μικρὸν ἀκόμη, τὸ ὅποιον στερεῖται τῶν περιποιήσεων καὶ τῆς στοργῆς μητρός. Δέχεσθε νὰ γίνητε ἡ μητὴρ του ; Δέχεσθε νὰ καταστήτε ... ἡ σύζυγός μου, Μαρκελίνα ;

Ἐκείνη ἠγέθη, ζαλισμένη ἐκ τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, ἣν οὐδὲ κἂν περιέμενον.

Ἐθεώρει τὸν Βαλὸν ἐξηγριωμένη καὶ ἠγνοεῖ τί ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ διευθυντῆς ἐμεῖο ἵαση μετὰ φαιδρότητος, ἐνεχούσης ὅμως καὶ δόσιν φόβου.

— ὦ ! δὲν ἀπαιτῶ νὰ μοὶ ἀπαντήσετε ναὶ πάραυτα καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆτε. Μετὰ τινὰς ἡμέρας μόνον θὰ ἐπανεέλθω, ἕως τότε, μὴ λησμονῆτε, ὅτι σὰς ἀγαπῶ ἐκ βάθους καρδίας. Μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ, οὐδέποτε θὰ λαβῆ χῶραν ὑπαινιγμός τις. Τὸ παρελθὸν σας, σὰς ἀνήκει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε ἐντιμὸν. Τὰ τέκνα σας θὰ ἦνε ἰδικὰ μου. Θὰ περιμένω μετ' ὑπομονῆς, ἀφοῦ γίνω σύζυγός σας, νὰ λαβετε ἄκραν ἐπ' ἐμοῦ ἐμπιστοσύνην, ἵνα μοὶ ἀφηγηθῆτε τὴν ἱστορίαν σας.

Ἄν θέλετε, δὲν μοὶ τὴν λέγετε ποσῶς. Ἡ πρὸς σὰς ἀγάπη μου θὰ ἦνε ἡ αὐτὴ, Δὲν κάμνω τὴν αἰτησίαν μου ἐπιπολαίως. Ἐσκέφθην ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἐπὶ μακρὸν. Καὶ ἂν ἀρκούντως μὲ ἐμάθετε, θὰ ἦσθε βεβαία ὅτι ἡ μόνη μου προσπάθεια θὰ ἦνε τὸ νὰ σὰς καταστήσω ὅσον τὸ δυνατόν εὐτυχιστέραν.

Ἐκείνη οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ἐκλαίει συγκεκνημένη ἐκ τοιαύτης ἀκεραϊότητος.

Ἐκλαίει ἀνεπιφυλάκτως· χονδρὰ δάκρυα ἐκυλίσκοντο κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της.

— Θὰ ἐπανεέλθω, εἶπε, θὰ ἐπανεέλθω ... καλὴν ἐνταμῶσιν... σὰς ἀγαπῶ...

Ἀπεμακρύνθη, ἀλλ' ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Σοφία τῷ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς κνήμας.

— Δὲν μ' ἐφίλησες, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

Τὸν ἐσήκωσεν εἰς τοὺς βραχίονας του, τῷ ἀπέθηκε δύο φιλήματα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πήγαίνε αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα σου !

Καὶ ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ ρωμαλέου στήθους του τὴν Σοφίαν καὶ τὴν ἠσπάσθη ἐπανελημμένως, ἐν ὅλη τῇ παραφορᾷ τοῦ μὴ συκρατουμένου πλέον ἔρωτός του.

— Καὶ αὐτὸ ἀκόμη !... εἶπεν.

Εἶτα ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Μαρκελίνα τὸν θεώρει ἀπομακρυνόμενον σκεπτικῆ. Ἐκφρασις λύπης, ἀποθαρρύνσεως, ἀπελπισίας ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της.

Καὶ ἐψιθύρισε, σείουσα τὴν κεφαλὴν,

— Οὕτω κατέστησα δυστυχεῖς δύο ἀνθρώπους... καὶ τοὺς δύο ἀγαθούς, πλήρεις ἀγάπης, ἐντίμους, καὶ τοὺς δύο ἀξίους ἔρωτος, καὶ τοὺς δύο ἀξίους ἵνα ἦνε εὐτυχεῖς.

Δύο ἡμέραι παρήλθον.

Πρῶταν τινα, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἡ Μαρκελίνα ἐπήγαίνε τὰ χειρόγραφα της εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου δὲν συνεννοεῖτο ἐν τῷ ἔργῳ της μὲ τὸν Βαλὸν, ἀλλὰ μόνον μετ' ἐνός τῶν προϊσταμένων.

Τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ἔκειτο εἰς τὸ δευτερονπάτωμα καὶ ἡ Μαρκελίνα, ἔχουσα ὑπὸ τὸν βραχίονά της τὴν ἡμερησίαν της ἐργασίαν, κατέβαινε τὴν κλίμακα, ὅτε ἀποτόμως, μεταξὺ πρώτου καὶ δευτέρου πατώματος, ἐσταματήσεν.

Ἐσταματήσεν ἐξηγριωμένη, πλήρης ζάλης, κλονιζομένη, τὴν πτωχὴν μορφὴν της ἐξέφρασε πρὸς στιγμὴν, φρικτὴν, τρόμον καὶ παραφοράν.

Ἐσταματήσεν, διότι θύρα τοῦ πρώτου πατώματος ἠνεώχθη, ἀνῆκουσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Βαλὸν.

Διότι δύο ἀνδρες ἐξῆλθον ἐκεῖθεν... καὶ κατέβησαν.

Διότι συνδιαλέγονται οἱ δύο οὗτοι...

Τὴν πρώτην φωνὴν, ἠχηρὰν καὶ ἐναργῆ, τὴν ἀνεγνώρισεν, εἶνε ἡ τοῦ Βαλὸν...

Ἄλλ' ἡ ἄλλη, ἡ ἄλλη, Θεέ μου !... ἀδύνατον εἶνε... ἠπατήθη ἀναμφιβόλως... ἡ ἄλλη, εἶνε ἡ ἀσθενῆς... ἡ ὀλίγον ἀσθενῆς φωνὴ τοῦ Πέτρου Βωφόρτ !

Κατέβησαν. Ἀκούει κάτω τὰ βήματα των. Πάραυτα εὐρέθησαν ἐν τῇ αὐλῇ... Δὲν τοὺς ἀκούει πλέον.